

A photograph of a person riding a mountain bike on a gravel path. The rider is wearing a grey t-shirt, dark shorts, and gloves. The path is surrounded by tall evergreen trees and grass. In the background, there are mountains, some of which are partially covered in mist or clouds. The sky is blue with some clouds.

Via Claudia Augusta

*srpen 2016
Běta, Filip,
Janča a Pavouk*

- Je teprve šest, ještě si chvíli pospíme.*
- Slyšíš to? – Traktůrek*
- Ajaj, tak to musíme rychle zmizet.*

Týdenní cykloputování po bývalé antické cestě Via Claudia Augusta, z německého Donauwöthu, přes Alpy do Itálie ve dnech 12. 8. 2016 - 21. 8. 2016
Bětko, Filip, Janča, Pavouk

Foto na první straně obálky: výjezd do sedla Fernpass

Zapsal Pavouk, doplnila a opravila Janča

Nafotili Janča a Pavouk

Vytvořili pro radost v zimě 2016 Janča a Pavouk Ledvinovi

www.ledvinovi.cz

Noční projížďka po Vídni (Bětko)

Na kola? S dětmi 14 a 15 let? Na týden? Zkusíme jet přes Alpy od severu k jihu, po značené cyklotrase Via Claudia Augusta, a zároveň nejstarší antické silnici přes Alpy. Vezmeme to z německého města Donauwörth ležícího na Dunaji k italskému jezeru Lago di Garda. Asi 600 kilometrů bychom za osm dní mohli stihnout se štěstím ujet.

Pá 12. 8. 2016 Brno – Vídeň (směr Salzburg) /na kole 12 km/

Po poledni přijíždí vlakem od Krkonoš Bětko s Filipem. Odpoledne u nás doma dostávají chybějící zbytek vybavení (stan, vařič, spacák, vak na kolo, pláštěnky). Jedeme na kolech na nádraží a před půl osmou večer nasedáme do vlaku do Vídně a odjíždíme. Vyvrcholilo několik měsíců příprav spočívajících ve vymýšlení cíle, stanovení přibližné trasy a především shánění všech jízdenek. Pro putování jsme vybrali *cyklotrasu Via Claudia Augusta*, která vede od Dunaje Bavorskem směrem na jih přes Alpy a Rakousko do Itálie – buď až do Benátek či k řece Pád. Když to dobře půjde, tak bychom měli dojet k Lagu di Garda, náš „skoro-mořský“ cíl. Problém je hlavně s přepravou kol v dálkových vlacích, místenky pro kola jsme měli koupeny už dva měsíce předem. Do Bavorska pojedeme vlaky přes Vídeň, Salzburg a Mnichov, zpátky z Itálie přes Brenner, Innsbruck a opět Vídeň. V kapse mám dvacet osm jízdenek a to nám ještě chybí jízdenky po Bavorsku a na část cesty z Itálie do Rakouska. Daří se nám mít co nejméně věcí, takže máme vaky na věci jen vzadu na nosiči a jinak nic. Co nejméně věcí = co nejméně stížností na těžká zavazadla.

Večeříme ve vlaku: děti vypadají jako by několik dní nejedly, tolik toho spořádají. (Asi zapomněly i na dnešní vydatný oběd v restauraci Vegalitě v Brně.) Ve Vídni máme dvě hodiny čas na přestup. Těším se na poklidné čekání na nádraží, ale děti velmi touží po noční prohlídce metropole. Jedeme s nimi na kolech z hlavního nádraží do centra. Atrakcí je „městská vlna“, bazén vody instalovaný na jednom z náměstí, ve kterém odvážlivci surfují na umělých vlnách. Děti si vše nadšeně fotí a kamerují. Procházíme se po pěší třídě a zase jedeme zpátky na nádraží. Filip fotí za jízdy jednu fotku za druhou. V jedenáct večer odjíždíme nočním vlakem do Salzburgu. Z vysouvacích sedaček naproti sobě si děláme dvě spojená lůžka (sláva rakouským vagónům) a na nich brzy všichni usínáme.

Na bavorských rovinách

So 13.8. Salzburg – Mnichov – Donauwörth; Donauwörth – Augsburg – za vsí Hurlach /91 km/

Uprostřed noci, o půl třetí, vystupujeme v Salzburgu. Při vystupování musíme chvíli konverzovat s nepříjemnými opilci na chodbičce ve vlaku (jeden o sobě zcela vážně říká: „jsem z obce AdolfHitler“). V nádražní čekárně klimbáme další skoro tři hodiny, než pojedou první ranní vlak do Mnichova. Přímý noční vlak Vídeň-Mnichov bohužel nebere kola. Je 4.30 a Běta si dává první svačinku. Mezi 5.15-7.00 jedeme rychlým regionálním vlakem do Mnichova a všichni pospáváme. Tedy až na Filipa, který ne a ne najít tu správnou po-

U řeky Lech před Augsburgem

lohu na spaní, pořád se vrtí a otáčí, a Bětka s Jančou se tomu smějí, až se za břicha popadají. V Mnichově přeseďme do našeho posledního vlaku a v devět ráno vystupujeme v Donauwörth, na začátku cyklotrasy Via Claudia Augusta.

Z bicyklu si krátce prohlédneme pěkné historické centrum tohoto města na Dunaji a vyrážíme směrem na jih. Cesta není úplně skvěle značená, takže můjím hned první doporučenou odbočku k replice římského milníku. Jedeme stále po rovině: mezi poli, loukami, přes vesničky. Jedeme v pohodě, bez problémů cestovní rychlostí kolem 18 km/h. Je dobře, že všechna kola jsou seřizena a v dobrém stavu. Cyklotrasa se konečně přiklání i k řece Lech a pokračujeme po kvalitní šotolině proti jejímu proudu. Před Augsburgem si dáváme na břehu řeky příjemný obídek: naplavené oblázky na břehu, pohoda, slunce na nás praží více a více. Po pár kilometrech další jízdy podél řeky jsme v centru Augsburgu. Prohlédneme si pěkné historické centrum, je to jedno z největších bavorských měst. Při výjezdu z města náhodou „potkáváme“ slalomářskou kanoistickou dráhu, kde se konaly závody v rámci olympiády v Mnichově v roce 1972; teď na ní trénuje mladá generace. Cesta pokračuje příjemně chladným lesem.

Běta strašně vykřikne, bohužel přejela veverku, která jí skočila přímo pod kola. Poprvé se před námi v dálce na obzoru objevují vrcholky Alp. Zastavujeme u přehradní nádrže Lautersee, která vznikla asi po těžbě šterku. Osvěžující koupel je báječná činnost v dnešní teplý den. Voda je krásně čistá a skoro nikdo tu není. Asi dvě stě metrů je druhá stejná nádrž, které je ale už celá obklopená lidmi...

Kopie římského milníku

Cesta pokračuje opět mezi poli, loukami, přes vesnice. Někoho už dost bolí zadek, s čímž na kolech nejde skoro nic dělat, jen si postupně zvykat. Dlouhý úsek jedeme přímo po stopě historické Via Claudia Augusta, nyní šotolinové cestě. Místo na táboření si vybíráme u prvního lesa, který potkáme, což je za vesnicí Hurlach. Vaříme si večeři na lavičkách na kraji louky u lesa. I když slunce pomalu zapadá, je vedro až do tmy a k tomu komáři. Jak stavíme náš stan, praskne nám na něm hlavní prut. Stan je nepoužitelný, musíme spát pod širákem. Až do deseti večer musíme ležet ve vedru zachumlaní uvnitř spacáku, protože venku stále lítají komáři. Trochu teď závidím dětem jejich stan, kam se komáři nedostanou.

Ne 14.8. Za Hurlachem – Schongau – jezero Forggensee (Rieden) /84 km/

Filip má dnes narozenky, tak ho brzy budíme zpěvem narozeninové písně. Ráno je obloha vymetena a jen co opustíme ranní stín na louce (8.45), tak je i pěkné vedro. Nikdo si nestěžuje na únavu ze včerejší jízdy. To je dobře. Pokračujeme mezi poli s kukuřicí a obilím

stále k jihu, po dokonalé rovině. Projíždíme pěkně zdobeným centrem vesnice Denklingen (podobně hezké jsou všechny vesnice a městečka), stáčíme se k východu a dostáváme se opět k řece Lech a jedeme opět zase k jihu, chvíli po jejím břehu. Cesta už začíná být i trochu zvlněná, zatím jen vždy krátký kopec nahoru a rychlý sjezd. Ve vesnici Altenstadt si děláme malinkou odbočku ke krásnému románskému kostelu Sv. Michaela. Má zvenku i zevnitř původní vzhled: pěkné 12. století.

Zastavujeme v sousedním městečku Schongau, které má zachované hradby kolem celého historického centra. Je právě čas oběda. Jíme na dokonale upraveném náměstí pod obecními slunečníky, hned vedle je i pumpa s pitnou vodou. Erární slunečník je ve vedru či v dešti moc dobrý nápad, dal by se využít třeba u nás v Brně. Je lepší než ošklivé reklamní hospodské slunečníky, kde navíc musíme konzumovat produkty z hospody a ne jen sedět a dívat se kolem či jíst vlastní jídlo.

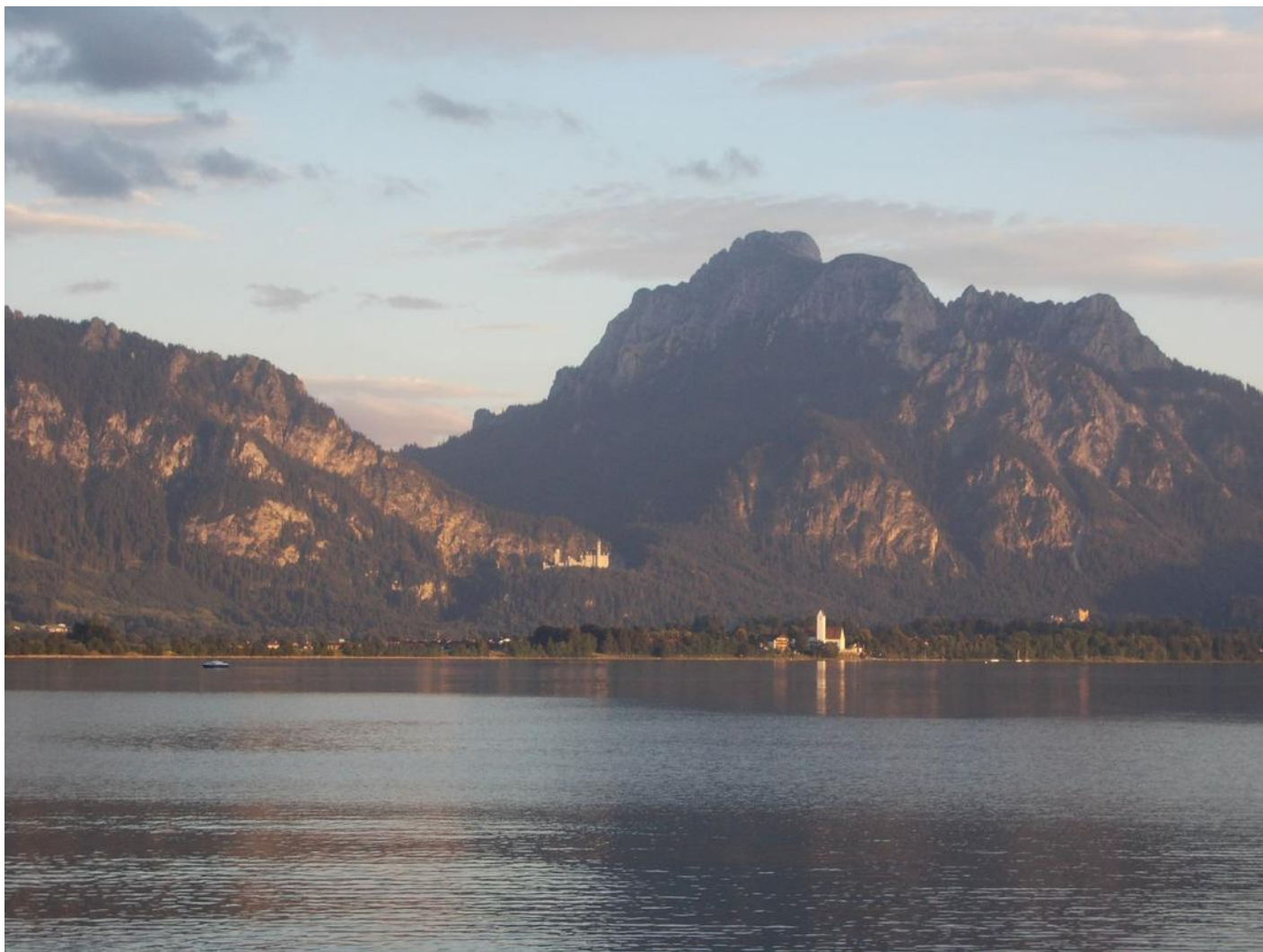
Vyjíždíme z centra zpět na cyklotrasu Via Claudia Augusta a skoro celé odpoledne pokračujeme prakticky stále po stopách antické silnice. Jedeme mírně nahoru a dolů, chvíli po šotolině, přibývají úseky v lese. Chceme udělat přestávku a vykoupat se v přehradě Lechstausee, místní Bavoráci nás však posílají k rybníku Baderwaldsee, vzdáleném pouhých pět minut od přehrady. V teplou neděli dostalo stejný nápad více lidí. Rybník sice vypadá na první pohled nevábne, ale je přitom krásně čistý, vůbec nesmrdí. Jen se nesmíme nechat zmást jeho zvláštní barvou pocházející asi od rašeliny. Voda je v odpoledním vedru příjemně studená. Super osvěžení.

Pokračujeme nádherným úsekem cyklostezky za obcí Lachbruck, krásně a dlouze mírnouce do kopce. Od rána se blížíme k Alpám na obzoru, teď už „rostou“ a vypadají blizoučko nad námi. Za obcí Roßhaupten sjíždíme k velké přehradní nádrži Forggensee.

Hned tu je parádní pláž a davy lidí. Běta i Filip mohou poprvé zdálky obdivovat „pohádkový“ a světoznámý zámek Neuschwanstein. Chvíli jedeme podél vody a před pátou kotvíme v kempu v obci Rieden. Jsou tu poslední volná místa na postavení stanu, ale karavany nebo chatky na pronájem jsou všechny obsazeny. Nevadí, budeme spát pod širákem. Koupeme se, slunce i přes odpolední mraky chvíli svítí. Na jídlo jdeme do restaurace Cafe Marie trochu oslavit Filipovy narozeniny. Večeříme přímo na břehu s výhledem na Neuschwanstein, který je krásně nasvícen červeně zapadajícím sluníčkem. Večer je skvělý, nejsou tu nikde komáři jako včera. Na cestě zpět do kempu se ještě zastavujeme v obchůdku se suvenýry a dáváme si poslední kus dortu a koblížky, které jim zbyly na prodej. Za tmy děti ulehají do stanu a my „pod širák“ vedle nich. Je to velmi originální spát v placeném kempu bez střechy nad hlavou, jen tak pod hvězdami.

Altenstadt, románský kostel Sv. Michaela

Forggensee večer

Alpské kopce a údolí

Po 15.8. Forggensee – Füssen – Neuschwanstein – sedlo Fernpass – Imst /94 km!/
V sedm vstáváme, je zataženo, před devátou začíná pršet, a to zrovna, když vyrážíme sbalení na další cestu. Se spaním po širákem jsme měli docela štěstí! V mírném dešti jedeme po břehu přehrady do městečka Füssen, ležícího už na rakouské hranici. Městečko je jistě pěkné, ovšem teď v dešti se nám nechce objevovat jeho krásy. Čekáme až otevřou obchod se sportem, abychom si koupili nový stan. Je 9.30, 9.40, 9.50... a obchod s otevírací dobou od 9.30 stále zavřený...

- Není, prosím, dnes nějaký svátek?

- Ano, je. Dnes je skoro všude zavařeno. I tady v Bavorsku, a i v Rakousku.

No nic, stan koupíme někde zítra. Děti strašně chtějí vidět zámek Neuschwanstein zblízka, déšť neděšť. Děláme zajižďku, v pláštěnkách šlapeme asi čtyři kilometry po silnici, přímo do epicentra dokonalého blázince. V dešti tu čekají davy lidí, je tu hlava na hlavě, fronta na lístky, další fronta na autobus, který vozí návštěvníky k zámku. Zámek, který jak ví „všichni lidé na světě“ z různých obrázků nebo filmů, leží vysoko na kopci. My jedeme až přímo k zámku na našich kolech, sice prudce, ale po asfaltce. Filip z Bětou jdou propátrat přímo nádvoří tohoto pseudogotického zámku, který si nechal postavit

v 19. století bláznivý Ludvík Bavorský. Dle prospektu zjišťuji, že nejhezčí výhled na stavbu má být z jakéhosi mostu na druhém konci zámku. Jedeme na kole i sem. Fronta na řetězový most sloužící jako vyhlídka je neuvěřitelná, s Janou se otáčíme. Děti se nevzdávají a úspěšně se tlačí mezi davy Japonců a další národy a „loví“ nejen pro své „sociální kamarády“ vlastní autoportréty se zámek. Přestává pršet. Oficiální prudkou kamenitou cestou (na asfaltku, kterou jezdí autobusy nahoru a dolů, nás nechtějí kolemjdoucí průvodci pustit – je tam značka zákaz vjezdu) sjíždíme zpátky pod zámek. Jen Janča s neodpruženým kolem se prudké šotolinové cesty bojí a tak na ni musí ostatní čekat, protože vede kolo raději pěšky.

Vracíme se do Füssenu a pokračujeme proti proudu řeky Lech, stále relativně přímo po malé lesní asfaltce dalších asi pět kilometrů. Přijíždíme k malému jezeru.

- „To je divné: jak to, že jsme stále v Německu? A co tady dělá jezero?“

Ano, jsme špatně, přehlédli jsme některou cykloodbočku. Naštěstí pouhých padesát výškových metrů nad jezírkem je sedýlko vedoucí přímo do Rakouska a tak se jen menší zajížděnou vracíme zpět na naši cyklotrasu. Obědváme ve vedru už u opravdové řeky Lech na šterkovém loži přímo na břehu (13–14 h.). Smáčíme si nohy, děti suší prádlo, které si včera večer usilovně a dlouze praly. Pokračujeme po Via Claudia Augusta, která je tu v Rakousku značena je malinkou doplňkovou značkou o velikosti 3×3 cm pod velkou cyklocedulí, takže ji lze velmi snadno přehlédnout. Hned po kilometru jízdy se navzájem ztrácíme a čtvrt hodiny se naháníme.

V městečku Ruette definitivně opouštíme nádhernou řeku Lech a začínáme pořádně stoupat po šotolině až tak prudce, že všichni sesedáme z kola a tlačíme. Jsme v soutěsce

Klause, kde stojí na kopcích na obou stranách soutěsky trosky hradů a mezi nimi je nově postavená visutá lávka, skoro 200 metrů vysoko nad nejnižším místem! Atrakce se dle výšky nad údolím jmenuje „highline179“. Lávku podjíždíme, máme ji přímo nad našimi hlavami, ale je tak vysoko, že vlastně ani není pořádně vidět. Stoupáme dále po úzké velmi prudké silničce, chvíli lesem do mírnějšího kopce, a jsme konečně „nahoře“ v parádním plochem alpském údolí: travička, upravené vesnice a hory na obou stranách. Deset kiláků ještě mírně stoupáme a následně sjíždíme do údolí. Dlouho máme před sebou pěkně „na dosah“ nejvyšší německou horu Zugspitze. Bohužel, vrchol je schovaný v mraku.

Čeká nás poslední dnešní výjezd po stopách římské silnice do sedla Fernpass. Prudká, ale pohodlná šotolina, jsme už třetí den v sedle zoceleni. I děti to zvládají jen

Běta vyjíždí do sedla Fernpass

s mírnou ztrátou za námi. O půl sedmé večer jsme v sedle na místě, kde vedla původní Via Claudia Augusta, asi 1200 metrů nad mořem. Je zataženo, k jihu nic vidět není, za námi ještě stále vykukuje Zugspitze. Nikde nikdo, už ani za celý podvečerní výjezd do sedla jsme nikoho nepotkali. Ještě musíme kousek popojet (hliněná cesta, nahoru dolů) k současnému silničnímu sedlu. Je už sedm večer a pro úsporu času volíme sjezd po silnici a ne po šotolinové cyklostezce. Přiblíkáme se a sjíždíme k jihu po hlavní silnici do údolí řeky Inn. Celkem hodinu a čtvrt se řítíme skoro pořád po hlavní silnici, i v další dešťové přeháňce, do městečka Imst [Imšt].

Ve čtvrt na devět v kempu ve městečku slézáme po devadesáti čtyřech kilometrech z kol. Bylo to dnes hodně nahoru-dolů. Bětka, která prý ujela nejvíce 50 km za den, si utvořila jistě nový velmi hodnotný rekord. Stavíme dětem stan a sami pro dnešní noc dostáváme na spaní od majitele kempu matračku do jeho truhlářské dílny (na pronájem v kempu nic nemá): v noci může pršet a stan stále nemáme. Jdeme pěšky do centra na dlouho předem slíbenou večeři. Moc restaurací tu není, ale hotel v tzv. horním centru je výborná volba. Všichni máme parádní tyrolská jídla, např. *Schultzkrapfen* (plněné taštičky) a limonádu *Almdudler*, se salátem z bufetového stolu. Děti si dávají navíc každý dvě palačinky. V jedenáct (!) jdeme zpět a zhasínáme až po půlnoci (!!). Dnešní den byl zatím rekordní.

Filip už jede druhý den s urvaným lankem od přední přehazovačky – nemůže přehazovat přední talíř; a už druhý den jsou zavřeny všechny obchody, kde by se dalo lanko dokoupit.

Út 16.8. Imst – Landeck – těsně před sedlem Reschen /79 km/

Ráno je krásně modro, po včerejší náročné etapě vstáváme později. Vaříme si, snídáme, sušíme mokré stan. Na kolo si lepíme samolepky „Tyrol“, které jsme si vzali na recepci. Sjíždíme tři kilometry k samotné řece Inn. Dalších asi šedesát kilometrů bychom měli jet proti proudu této významné alpské řeky, souběžně se známou Innskou cyklostezkou. Ve sportovní samošce si za dvacet šest místních penízků kupujeme obyčejný stan, konečně budeme mít v čem spát. Jedeme podél řeky, širokým a krásným údolím, které je typicky alpsky pohádkově kýčovité: ploché zelené údolí a po stranách vysoké horské štíty. Velmi kvalitní stezka vede většinou přímo podél řeky. Po dvaceti kilometrech jsme v městečku Landeck. Dokupujeme zásoby, svačíme, jdeme se podívat na hrad tyčící se nad centrem. Marně sháníme cykloobchod. Měl být ve vedlejší městečku Zams, kde jsme ho ale nenašli.

Za Landeckem se mění charakter krajiny a cesty, pokračujeme úzkým údolím, často jedeme do kopce a hned z kopce, přímo podél dravého, peřejnatého Innu. Děti milují sjezdy, sviští vždy rychle kolem nás, naopak do kopce se jim moc nechce. Několikrát přejíždíme přes řeku, po starých i moderních mostech. Některé jsou krásné celodřevěné i s dřevěným zastřešením. Ve vesnici Ried konečně pořizujeme lanko na Filipovo kolo a i chybějící šroubky na nosič, pán v obchodě si hned účtuje i za montáž. Projíždíme ves s parádní dřevěnou kádí a fontánou, Filip do ní hned strká zpocenou hlavu. Po dalších deseti kilometrech přejíždíme po novém mostě přes Inn, kousíček šotoliny, rána a Filipovy brašny se vláčí prachem za kolem. Upadly šroubky, které drží nosič a ten se vyklopil dozadu i s brašnami. Opravujeme to posledními náhradními šroubky. Filip teď musí jezdit opatrněji a neskákat přes „překážky“. Cyklostezka vede kus po normální silnici úzkým

kaňonem podél Innu, vjíždíme do Švýcarska, následuje prudší výjezd a krátký parádní sjezd do vesničky Martina.

Přejíždíme most přes Inn, definitivně se s ním loučíme a jsme zase (na chvíli) v Rakousku. Zahajujeme náš poslední alpský výjezd, 350 metrů převýšení vzhůru na šesti kilometrech. Kilometrovníky a počítadla serpentín (celkem 11) nás průběžně informují, jak daleko ještě pojedeme. Děcka šlapají velmi pomalu, přichází večer a začíná pršet. Při největším slejváku jsme naštěstí schovaní pod přístřeškem (samoobslužné informační odpočívadlo) v sedýlku nad rekreační obcí Nauders. Chvilí pozorujeme krásnou dvojitou duhu. Za dalšího deště, paradoxně před sedlem Reschen, sjíždíme do centra Nauders. Je skoro tma, prší. Plán spát na italské straně hor na břehu jezera Reschen už asi nesplníme, zůstaneme spát někde tady. Měl by tu být kemp, není bohužel nikde poblíž, ale až skoro v samotné sedle Reschen, kam míříme. Jedeme už jen mírně do kopce další čtyři kilometry a ve čtvrt na devět jsme v dnešním cíli, u malého kempu, vlastně spíše malého doplňku benzínové pumpy. Je tu k dispozici parádní společenská místnost, kde se sušíme a večeríme. Stany stavíme až za tmy, když přestává pršet.

Zítra a další dny už prý pojedeme jenom stále z kopce a po rovině!

St 17.8. Před sedlem Reschen – Merano – Vilpian /104 km/

V noci dlouze pršelo, ráno je zcela zataženo a chladno. Náš nový stan noční horský deštík neustál a nohy i se spacákem se nám k ránu máchají v louži. Snídáme raději v teple

ve společenské místnosti kempu. V devět hodin vyjíždíme, po dvou kilometrech mírného stoupání jsme ve vlastním sedle Reschen, v nadmořské výšce 1506 metrů, na nejvyšším bodě celé cyklotrasy Via Claudia Augusta. Pro Bětu s Filipem je to nový výškový cyklistický rekord. Hurá! Jsme v Itálii (a asi čtyři kilometry od trojmezí Rakousko-Švýcarsko-Itálie).

Hned za průsmykem začíná velké jezero Reschensee. Jde o přehradu proslavenou kostelní věží, která zůstala po napuštění „koukat“ z vody. Je to další důvod na focení. Od teď už pojedeme jenom z kopce. V mírně chladném počasí se spouštíme prudce dolů podél potoka, budoucí řeky Etsch (italsky Adige, česky Adiže). Objíždíme další, tentokrát opravdové jezero Haidersee, cesta vede po břehu lesem a následuje další skvělý sešup. Běta je najednou úplně „jako vyměněná“, včera jela tak pomalu, že jsme jí s Janou museli do kopce dokonce vzít její vak s věcmi, aby se jí lépe jelo, a dnes uhání. Frčíme furt dolů. Filip jako první rychlostí asi 60 km/h, druhá Běta asi tak 55 km/h, já 45 a pak Janča asi 40 km/h. Takto probíhají všechny dlouhé sjezdy. Projíždíme pár malebných vesnic a městeček, míváme spoustu zachovalých hradů. Dlouhým sjezdem asi o půl jedenácté přijíždíme do městečka Glurns (900 m n. m.), nejmenšího města jižního Tyrolska. Městečko má kompletně zachované vysoké hradby, městské brány a uvnitř i staré domy. Pěšky si ho procházíme. Většina členů výpravy myslí jen na svačinku a jsou rádi, když najdeme malou sāmošku a můžeme si koupit a sníst něco sladkého.

* * *

Na břehu jezera Reschensee

Jabloně pěstované jako ve chmelnici

Italské cyklodálnice

Už od průsmyku Reschen potkáváme spousty cyklistů v obou směrech. Je dobře, že jsme jeli tento úsek z kopce, stoupat velmi pomalu nahoru mezi davy svištěcích lidí v protisměru by nebylo moc příjemné. Cesta pokračuje mírně dolů, podél řeky vedené umělým korytem, dokonale rovným kanálem. Všude kolem nás se pěstují jablka. Pokračujeme mezi jabloněmi, v podstatě nic jiného tu široko daleko není. Někde pěstování vypadá spíše jako v chmelnici: kůly a mezi nimi napnuté dráty. Jsme v širokém plochém údolí obklopeném vysokými horami na obou stranách. Na chvíli vidíme i vrcholový ledovec, asi pásmo Ortles, je bohužel zataženo. Před každou obcí je krásná stylová informační tabule (ukazuje, kde je centrum, „íčko“ a restaurace). Obědváme v centru městečka Laas, kde dříve jezdil originální vlak-lanovka na přepravu mramoru z vysokého kopce nad obcí. Cyklostezka nejde nazvat jinak než cyklodálnicí. Každý kilometr je patník ukazující ujetou vzdálenost od sedla Reschen, jako někde na železnici nebo na pravé dálnici. Jezdí tu deset, sto, klidně i tisíc cyklistů, hlavně ve směru dolů. Cesta má parádní povrch, značení, přechody, podjezdy pod hlavními silnicemi. Posledním prudkým sjezdem po dokonalých pravých cykloserpentinách se dostáváme už do ploché části údolí Adiže. Jsem sice v Itálii, ale tady v jižním Tyrolsku se stále mluví většinou německy. Všechny nápisy jsou proto dvojjazyčné.

O půl čtvrté jsme v Meranu, v prvním velkém italském městě. Jdeme na prohlídku centra: nábřeží u řeky Passer, lázně a staré město. Za odměnu si místo pár kopečků zmrzliny pro každého dopřáváme společně celou vaničku. Odpoledne pokračujeme ještě kus za Merano. Jedeme hlavní údolím, ne dle průvodce po různých odbočkách Vii Claudia Augusty. Dnes chceme spát někde v lese. Všude je buď jabloňová rovina nebo prudké

svahy, kde je stěží pěšinka pro pěší a kam se kolo nedá vytlačit. Další vesnice, opět marně hledáme vhodné místo. V jabloňovém sadu se kromě mě nikomu spát nechce. Náhoda: v další vesnici Vilpian by měl být kempink. Sice je pěkně a večer i svítí slunce, tedy jsou vhodné podmínky pro spaní nadivoko, ale i tak tam míříme. Jde o menší rodinný kemp ve svahu v sadu, stany stojí mezi stromy a květinami. V nejvyšší části kempu je i bazén, kde se všichni při západu slunce koupeme. Koukáme na jabloně pod námi a na kopce nad námi.

Dnes jsme ujeli sice rekordních 104 kilometrů, ale oproti minulým dnům „skoro zadarmo“. Vypadá to, že na „bájně“ Lago di Garda dojedeme i bez pomoci jiných dopravních prostředků!

Čt 18.8. Vilpian – Bolzano – Trento – Mattarello /93 km/

Rovinatý, jablečný den. O půl deváté opouštíme příjemný kempink. Jedeme stále po cykloádnici jablečným údolím. Vychází slunce a bude svítit s přestávkami skoro celý den. Po patnácti kilometrech cesty podél řeky přijíždíme k Bolzanu. Do města to bereme zkratkou po silnici (provoz, ale i cyklisté). Všichni chceme vidět Ötziho, muže z ledu. Muzeum, kde je vystaven, otevírá v deset ráno, jsme tu o čtvrt hodiny dřív a ve frontě před námi jsou už první zájemci. Muzeum je dokonalé, mumie Ötziho je pro návštěvníky a budoucí vědce snad skvěle uložena: je umístěna v umělém v ledu, při teplotě mínus šesti stupňů. Už dvacet pět let Ötziho vědci průběžně zkoumají a stále je moderními metodami (např. magnetická rezonance, přečtení DNA) co objevovat. Vystavují tu i jeho kompletní výbavu: oblečení, kopí, šípy, měděnou sekeru, mošnu, krosnu, jídlo, léky, které si nesl. Přes pět tisíc let stará mumie je fascinující, nám všem se tu moc líbí. Chvilí se procházíme i po Bolzanu, dáváme si skoro už tradiční dopolední buchtíkovou svačinku u kašny, ale Ötzi byl lepší!

Vyjíždíme z centra po „mega“ cykloádnici, jsou tu samostatné křižovatky jen pro cyklisty se značkami „dej přednost“ a „stůj, dej přednost“. Už chybí jen cyklistický kruhový objezd. V městečku Auer, asi deset kiláků za Bolzanem obědváme. Zrovna toto místo nepůsobí moc malebně a ještě jsme si sem museli dost zajet. Ale stín, fontána v centru a čerstvé pečivo ze samošky jsou dobré. Po jídle (14 h) pokračujeme stále pořád na jih po cykloádnici, podél řeky Adiže směr Trento. Jako pravá dálnice je někde z obou stran oplocena dřevěným plotkem. Zastavit se musí jen na odpočívadlech a nebo na „zálivech“ pro zastavení, podobně jako jsou na silnicích. Jinak hrozí srážka s jiným kolem. I vysedat z kola musíme opatrně. Jablka se už pomalu sklízí a mezi stromy popojíždí traktůrky s bednami jablek. Vše mají zjevně dokonale zorganizováno pro maximální efektivitu pěstování a sklizně. Pochopitelně ekologie dostává na frak, je to opravdový zemědělský průmysl, žádná péče o půdu a krajinu.

Opouštíme jižní Tyrolsko, jsme v provincii Trento. Končí i dvojjazyčné německo-italské nápisy a po více než sto kilometrech jízdy podél jednotvárných jablečných sadů končí i jablečný monopol. Jedeme mezi vinicemi, loukami, chvíli i podél pole. Provincie má na cykloádnici podél Adiže své vlastní kilometrovníky, přes celou provincii je to dle ukazatelů 81 km. Město Trento má centrum skoro na břehu řeky, i tak ho díky nedobrému značení míjíme. Z města blíže vidíme jen lanovku přes řeku Adiže na protější kopec.

V Trentu se cyklostezka Via Claudia Augusta dělí. Východní větev míří do Benátek a jižní k řece Pád. My pokračujeme k jihu. Frčíme do Mattarella, prvního městečka za Trentem, kde táboříme ve vinici na kopci vysoko nad údolím táboříme.

Nocleh ve vinici

Celý den jsme jeli širokým plochým údolím a na obou stranách byly vysoké kopce. Na některých z nižších kopců nad údolím stály hrady.

Pá 19.8. Mattarello – Rovereto – Lago di Garda (Torbole; 65 m n. m.) /44 km/

V noci trochu pršelo, ráno je zataženo

- Je teprve šest, ještě si chvíli pospíme.

- Slyšíš to? – Traktůrek – Ajaj, tak to musíme rychle zmizet.

Sekáč s křovinořezem za rohem nám zrychluje vstávání, balení a odjezd nalačno. Sjíždíme asi 150 výškových metrů do údolí a vaříme si snídani na prvním odpočívadle se stolečkem na cyklostezce na břehu Adiže. Pokračujeme furt po cyklozálnici po břehu řeky, stále mezi vinicemi, jablečnými sady, po obou stranách údolí jsou vysoké hory. Po dvaceti kilometrech jsme v městě Rovereto, projíždíme starou částí města – není tak úchvatná. Místní hrad je zavřený. Po dalších pár kilometrech opouštíme údolí a cyklotrasu Via Claudia Augusta a po dobře značené cyklostezce jedeme na Lago di Garda. Projíždíme městečko Mori, cyklostezka mírně stoupá, výjezd do sedla (290 m) a prudký sešup směrem k jezeru. Musíme ještě projet městečko Naco a teprve teď, abychom byli dost napnutí, je vidět Lago di Garda, přes 60 kilometrů dlouhé, přes 300 hluboké, největší italské jezero. Ve čtvrt na dvanáct stojíme na jeho břehu v letovisku Torbole. Hurá, cíl splněn! Z Donauwörthu jsme na kolech na Lago di Garda najeli, jen s několika krátkými zajíždkami a naopak několika zkratkami, přesně 600 kilometrů.

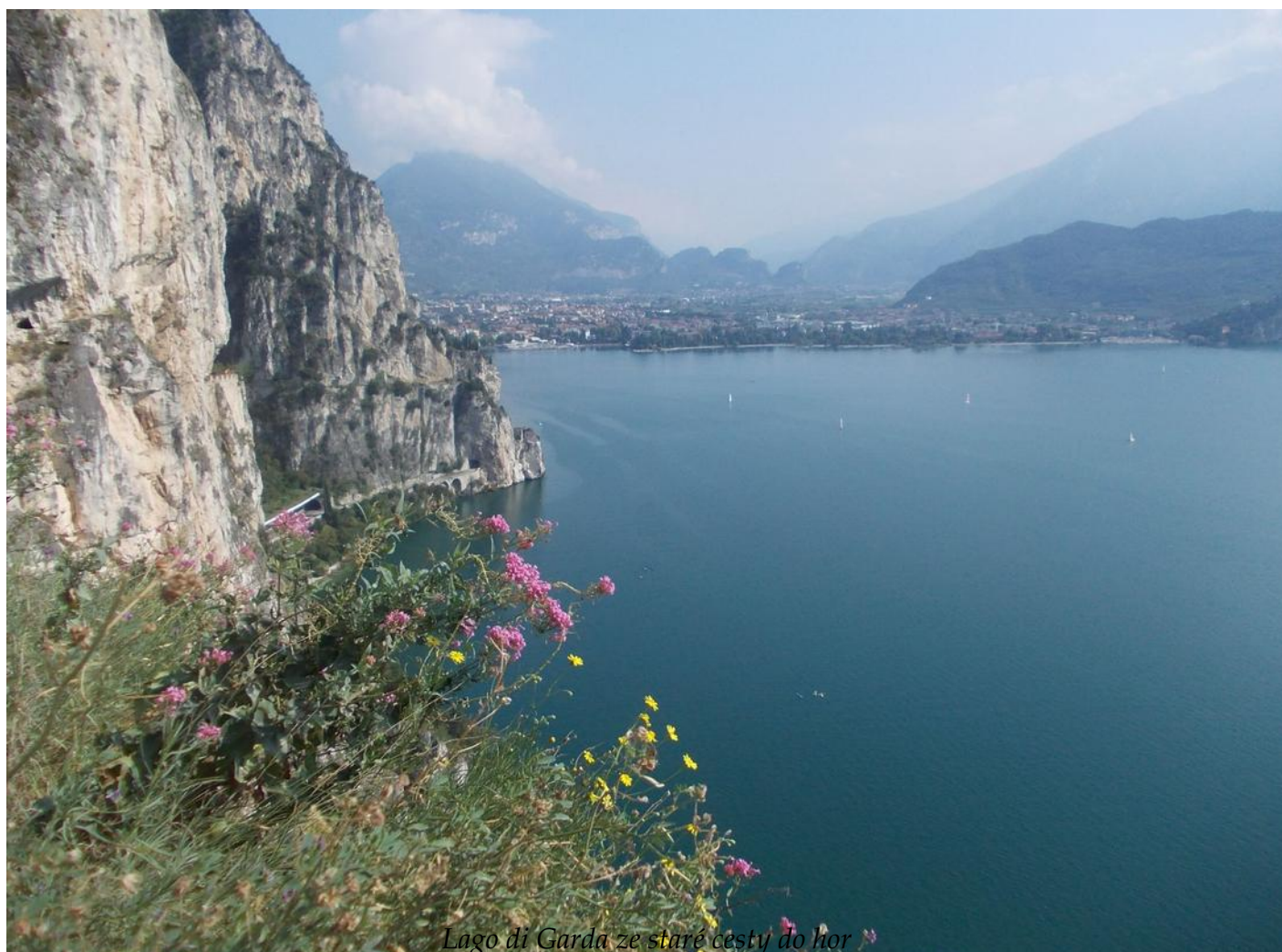
Rekreace na Lago di Garda

Před námi jsou skoro celé dva dny pobytu u jezera na jednom místě. V prvním kempu v centru městečka mají poslední volné místo, bereme ho. Koupání, lehký oběd a odpolední koupání. Vůbec nám nevadí, že už delší dobu slunce nesvítí, aspoň není takové vedro. K tomu fouká vítr, na jezeře jsou vlny a na nich stovky surfařů. Severní strana jezera je Mekkou těchto sportovců. Je tu pro ně i vybudovaná infrastruktura: půjčovny surfů, školy, kurzy, držáky na prkna. Vysoké hory padají na obou březích přímo do jezera (horolezci, ferraty). Hluboká voda je ochlazována přitékajícími studenými řekami. Naopak, na jihu Lago di Garda má být mělko, teplá voda a i méně vln. V jezeře se nedá moc plavat do dálí, protože i těsně u břehu jezdí surfaři a hrozí nebezpečí kolize.

Za odměnu, že jsme bez problémů a o den dříve dojeli na Gardu, jdeme na večeri. Vzhledem k tomu, že Běta i Filip mluví několik dní skoro pořád jen o pizze, je jasné, kam půjdeme. Stolujeme s výhledem na „moře“. Pizzy byly velké a moc dobré.

Stany máme postaveny v úplném růžku nám přiděleného pozemku, jelikož jeho většinu zabírají oblázky, které by jednak stany zespodu zničili a jednak jen na tenké alumatce by se na nich nedalo spát.

* * *

Rekreace na Lago di Garda

So 20.8. Lago di Garda (65 m) – Lago di Ledro (650 m) – Lago di Garda /30 km/

Dlouho vyspáváme, po dobré vločkové kaši se chvíli s Jančou koupeme. Teď ráno slunce svítí, nefouká: nejsou tu surfaři a dá se krásně plavat. Děti stále ještě spí. Jedeme sami s Jančou na malý cyklistický výlet do hor, k jezeru Lago di Ledro. Prvních pět kilometrů šlapeme po rovině po břehu jezera do Rivy, největšího letoviska na severní straně jezera. Pokračujeme po staré cestě vysekané ve skále nad jezerem stále mírně vzhůru. Jsou tu velké kameny, spousta pěšáků a lidí na horských kolech, jen my dva jediná na trekových kolech. Pokud zrovna nejedeme jedním z mnoha tunelů ve skále, je z cesty parádní sluneční výhled na jezero. Auta už řadu let jezdí vzhůru do hor novým tunelem, stará cesta zůstala jen pro turisty. Dostáváme se do boční soutěsky s restaurací, je tu asfaltový povrch a serpentiny vzhůru. Pokračujeme po samostatné cyklostezce a po celkem deseti kilometrech stoupání a šesti set metrech převýšení jsme u horského jezera Ledro. Vypadá to tu turisticky, nepříliš zemědělsky. Šel by ještě udělat větší okruh zpátky na Lago di Garda, ale má to být jen pro horská kola a také chceme více pobýt s dětmi u vody. Vracíme se stejnou cestou zpátky. Při pomalém sjezdu na kamenném úseku nad jezerem potkáváme polední davy cyklistů.

Třicetikilometrová vyjížďka byla moc pěkná. Děti se zatím koupaly a zašly si koupit něco k obědu: co jiného než pizzu ve stánku. Je už zataženo, odpolední koupel je chladná a ve vlnech. Dětem nevadí, já se koupu jen krátce. Surfařů jsem v jednu chvíli napočítal asi pět set.

Navečer mrholí a večer a v noci regulárně prší. Po večeři z našich zásob (Běta s Filipem spořádají s přehledem ve dvou půl kilový balík těstovin s jogurtem) se procházíme po turistickém letovisku a marně hledáme cukrárnu (jen všude zmrzlinárny). Na rozloučenou s jezerem si zákusky dáváme v restauraci (teplý štrúdl, tiramisu, domácí čokoládový dortíček). Jdeme spát za teplého deště.

Vlakem domů

Ne 21.8. Lago di Garda – Mori; Mori – Brenner – Innsbruck – Brno /45 km/

Vlakový den a den návratu. Vstáváme před šestou ranní tak, abychom se do večera dostali až domů. Po snídani krátce zamáváme jezeru a stejnou cestou co předevčírem jedeme patnáct kilometrů na nejbližší vlakovou stanici Mori. Dvě stě metrů vzhůru, cestou poslední pohled na jezero, přejezd sedla a sjezd k řece Adiže do města Mori. Na nádraží nepřekvapivě nikdo není, lístky kupujeme v automatu. Po deváté ranní jedeme našim prvním vlakem na sever do Bolzana, cestou jsou vyhlídky na místa, kde jsme před dvěma a třemi dny projížděli na kole. Z Bolzana pokračujeme dalším italským vlakem na rakouskou hranici do Brennerského průsmyku. Zde máme jen pět minut na přestup (z nízkopodlažního vlaku s nacpaným prostorem na kola) na vzdálené nástupiště na další vlak do Innsbrucku. Protože máme strach, aby nám přípoj neujel, vynecháváme automat na lístky s tím, že si lístky koupíme ve vlaku. Frčíme rychlým rakouským regionálním vlakem alpským údolím, z průsmyku dolů.

Po deseti minutách přichází průvodčí, že ve vlaku lístky neprodává a že každý zaplatíme sedmdesát euro pokutu. Navrhuje nám, ať si vystoupíme, lístek si dokoupíme v automatu a pokračovat budeme za hodinu dalším vlakem. Nechá nás „milostivě“ jet ještě jednu zastávku do stanice, kde prý máme přístřešek na čekání.

Všichni vysedáme společně z vlaku, kdo mohl tušit takovouto komplikaci. Nemáme moc času, za chvíli nám jede vlak z Innsbrucku do Vídně, kde máme místenku na kolo, s přípojem na poslední vlak z Vídně do Brna, který také bere kola. Neplánovaně a rychle sedáme na kola a „pekelnou“ rychlostí bez chvilky oddechu jedeme asi hodinu celkem dvacet sedm kilometrů dolů až do Innsbrucku. Úseků do kopce je jen málo, většinou je to rovina, mírně dolů a později i delší sjezdy v serpentínách. Innsbrucké nádraží naštěstí leží kousek od našeho směru, nemusíme se dlouze motat po městě. Jsme tu včas, dokonce máme i chvíli čas si v obchodě koupit něco dobrého na zub.

Ve čtvrt na tři odjíždíme přímým rychlým vlakem do Vídně, místenka překvapivě platí jen pro kolo, a ne na sezení, a tak v plném vlaku těžce hledáme místo, Běta sedí i chvíli na zemi a hraje si s rakouským chlapečkem, batolecí řeči dobře rozumí. Nejprve jedeme dlouhým tunelem a pak dlouho alpskou krajinkou, alespoň mně se líbí a dívám se z okna. Nejmladší části naší výpravy se více zamlouvají hry na telefonech.

Ve Vídni přesedáme na poslední vlak, který nás má odvézt až do Brna. Vypadá to, že přijedeme načas, když nám v Břeclavi oznamují, že máme poruchu na lokomotivě a že pokud jedeme jen do Brna, ať použijeme jiný rychlík. Rychle v panice vystupujeme se všemi věcmi a pokračujeme pomalejším nízkopodlažním rychlíkem. Před půl desátou jsme na hlavní brněnském nádraží a za dalších 20 minut i u nás doma.

Lago di Ledro - reklama na prodejnu levandulových produktů

Via Claudia Augusta je krásná cyklostezka, vede velmi pohlednou krajinou přes několik zemí. Báľ jsem se, že některé úseky budou nudné, ale nebyly. První den a půľ jsme jeli po rovině, což byla velmi dobrá rozcvička na následné kopce. Stihli jsme se pěkně rozjet a zvyknout si na dlouhodobý pobyt v sedle. Pokud bychom začali přímo pod horami, měli bychom na úvod hned náročné kopce. Kdybychom měli více času, dojeli bychom po Via Claudia Augusta buď jednou větví do Benátek k moři, a nebo druhou větví přes Veronu k řece Pád, a nebo raději zvolili na koupání jižní břeh jezera Lago di Garda. Největší zážitek kromě přírody byla určitě návštěva Ötziho v Bolzanu. Druhý zážitek byly dokonale italské cykloďáľnice s jejich hustým provozem.

Dětem zachutnaly čerstvé fíky, rychle pochopily, jak poznat ty nejchutnější. Jejich sezóna teprve začínala. Naopak hrozen utržený ve vinici nebyl dobrou pochoutkou. Jak ještě není čas jejich sklizně, tak je intenzivně chemicky stříkají a ani dlouhé omývání pod tekoucí vodou nezbavilo zelené hrozny modré a bílé barvy. Více než sto kilometrů jízdy podél jabloní nám umožnilo nahlédnout z velké dálky na jablečný průmysl: úzké stromky obsypané plody, zákrsy na drátech, závlaha ke každému stroměčku, všude stejné normované rozestupy, traktůrky, milióny plastových bedniček a ochranné sítě nad sady.

Kdybychom jeli bez dětí, dala by se podniknout spousta odboček do vesniček, městeček a na vyhlídky. Ale děti města moc nebrala a také jsme potřebovali stihnout celou plánovanou cestu. Celkem jsme s Jančou ujeli přes 670 kilometrů, děti o 30 km méně, neboť jsme je ušetřili výletu do kopců nad Lago di Garda.

